

Uwagi redakcyjne

Wyrazy japońskie zapisane są w transkrypcji Hepburna, używanej w pracach japonistycznych na całym świecie. Większość spółgłosek i samogłosek a, i, u, e, o wymawiane są tak jak w języku polskim. Część samogłosek może występować też w postaci wydłużonej: ō (oo), ū (uu). Spółgłoski *ch, j, sh, ts, z, w, y* wymawia się odpowiednio jak polskie *ć, dź, ś, c, dz, ł, j*.

ch – ć (ci), np. *chanoyu* – cianoju
j – dź (dzi), np. *bijinga* – bidzinga
sh – ś (si), np. *shintō* – sintoo
ts – cs, np. Mitsui – Micsui
z – dz, np. zen – dzen
w – ł, np. wabi – łabi
y – j, np. Yamato – Jamato

Dla wyrazów chińskich zastosowano system *pinyin* (bez oznaczeń tonów), a dla koreańskich – McCune’a-Reischauera. Część nazw geograficznych (Tokio, Kioto, Hiroszima, Jokohama, Kiusiu, Sikoku i inne) oraz terminów przyswojonych w języku polskim (zob. np.: *Wielka Encyklopedia Powszechna*) występuje w wersji spolszczonej. Pozostałe terminy japońskie i inne obce są zapisane kursywą, a nazwy geograficzne w oryginale.

Imiona i nazwiska japońskie podane są w kolejności japońskiej, czyli nazwisko poprzedza imię. Imiona własne zakończone na *-a, -i, -n* oraz nazwy geograficzne zakończone na *-a* są odmieniane zgodnie z zasadami obowiązującymi w języku polskim.

Wszystkie przekłady z języka japońskiego lub innego, o ile nie podano inaczej, są dziełem autorów.